

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Věry Pazderové, LL. M., M.A., ve věci

žalobkyně: **L. S., narozená X**
státní příslušnice Ukrajiny
bytem X

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 5. 2021, č. j. MV-44924-4/SO-2021,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a shrnutí podání účastníků řízení

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou Městskému soudu v Praze dne 31. 5. 2021 a následně postoupenou usnesením ze dne 10. 6. 2021, č. j. 11 A 119/2021-21, Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 12. 2. 2021, č. j. OAM-18071-57/PP-2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (viz čl. II bod 1 zákona č. 176/2019 Sb.; dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zastaveno řízení o její žádosti o vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, jelikož se žalobkyně bez vážného důvodu nedostavila k výsledku.

2. Žalobkyně v žalobě předně uvádí, že žalovaná a ministerstvo porušily ustanovení § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 37, § 45, § 50 odst. 2 až 4, § 67, § 68 odst. 3 a § 76 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jakož i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
3. Žalobkyně popsala, že ji ministerstvo nejprve výzvou ze dne 28. 7. 2020, č. j. OAM-18071-50/PP-2018, vyzvalo, aby se dostavila k výsledku dne 7. 9. 2020. Žalobkyně a její manžel P. V. se však sdělením ze dne 11. 8. 2020 z tohoto výsledku omluvili z důvodu velmi špatného zdravotního stavu manžela žalobkyně, který doložili potvrzením o jeho hospitalizaci. Žalobkyně navrhla odložení výsledku, aby nebyl ohrožen jeho účel a legitimita, neboť jeho smyslem je vést paralelní výslech žalobkyně a jejího manžela a následně porovnat jejich odpovědi. Žalobkyně dovodila, že její předchozí omluva z výsledku byla přijata, neboť ministerstvo na její sdělení nereagovalo jinak než v pořadí druhou výzvou ze dne 11. 12. 2020, č. j. OAM-18071-53/PP-2018, aby se žalobkyně dostavila na nový termín výsledku dne 20. 1. 2021. Na tuto výzvu žalobkyně reagovala písemností ze dne 22. 12. 2020, ve které uvedla, že nadále trvají důvody, pro které se její manžel není schopen dostavit se k výsledku, což doložila lékařskou zprávou ze dne 27. 10. 2020. Opětovně odkázala na důvody ohledně hospodárnosti a efektivity řízení, které již zmínila v omluvě ze dne 11. 8. 2020. Jelikož tento její názor již jednou ministerstvo akceptovalo, nespatořovala žádný důvod pro to, aby jej neakceptovalo znovu. Žalobkyně ministerstvu vyčítá, že ihned přistoupilo k zastavení řízení, aniž by se vypořádalo s jejím podáním ze dne 22. 12. 2020. Takový postup považuje za vadný konkrétně z těchto důvodů:
4. Za prvé podle názoru žalobkyně není pravdou, že by svou nepřítomnost na výsledku ničím neomluvila. Omluvu žalobkyně ministerstvu zaslala bezodkladně téměř měsíc před plánovaným výsledkem a méně než dva týdny od obdržení výzvy k dostavení se k výsledku. Závažný zdravotní stav jejího manžela přitom doložila nejaktuálnější lékařskou zprávou, kterou tehdy měla k dispozici. Mylný je podle ní závěr ministerstva, že o svého manžela v předmětné době nijak nepečovala, neboť je nepochybné, že se tehdy intenzivně snažila o to, aby jí byl manžel svěřen do péče – o tom svědčí spory žalobkyně se sestrou jejího manžela I. T. (dále jen „švagrová“ či „sestra manžela“) či opatrovnické a trestní řízení, o jejichž vedení bylo ministerstvo informováno. I tyto skutečnosti tak bylo na místě zohlednit jako možnou překážku pro dostavení se k výsledku.
5. Za druhé měla s ohledem na přechozí postup ministerstva žalobkyně legitimní očekávání, že bude její omluva akceptována. Jelikož v minulosti byla omluva žalobkyně z výsledku přijata, neměla žalobkyně sebemenší důvod domnívat se, že ministerstvo bude podruhé postupovat odlišně. Ministerstvu proto vyčítá, že v prvostupňovém rozhodnutí nijak nevysvětlilo, v čem byla její druhá omluva z výsledku natolik odlišná od omluvy první, že bylo nutné řízení bez dalšího zastavit.
6. Za třetí žalobkyně namítá, že pokud ministerstvo považovalo předloženou omluvu za nedostatečnou, mělo ji informovat, že omluvu z výsledku nepřijímá, a tedy že musí buď doložit důvody nové, nebo se k výsledku dostavit. Žalobkyni reálně nebyla dána šance seznámit se s důvody, pro které ministerstvo její omluvu nepřijalo. Ty se totiž žalobkyně

dozvěděla až z prvostupňového rozhodnutí. Pokud by přitom žalobkyni bylo známo, že ministerstvo její omluvu z výsledku nebude akceptovat, na výslech by se dostavila.

7. Za čtvrté žalobkyně uvádí, že její omluvu z výsledku bylo nutno posoudit jako podání ve smyslu § 37 ve spojení s § 45 správního řádu, protože nebylo na místě toto podání přejít tak, jako by nikdy nebylo učiněno. O žádosti žalobkyně o stanovení nového termínu výsledku tedy ministerstvo nerozhodlo v rozporu s § 67 a § 76 správního řádu, čímž zároveň porušilo ustanovení § 4 odst. 1 správního řádu, podle kterého je veřejná správa službou veřejnosti a každý, kdo plní úkoly vyplývající z působnosti správního orgánu, má povinnost se k dotčeným osobám chovat zdvořile a podle možností jim vycházet vstříc.
8. Žalobkyně poukazuje na to, že přestože totožné argumenty vznesla již v odvolacím řízení, žalovaná je dostatečně nezohlednila, čímž se také dopustila výše uvedených pochybení.
9. Konečně žalobkyně namítá, že je přesvědčena, že neztratila nárok na pobytové oprávnění ani v důsledku smrti jejího manžela P. V., zemřelého dne X. Žalobkyně se domnívá, že její přechodný pobyt i v souladu s § 87f odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců dále trvá a že na tomto základě bude do budoucna moci svou pobytovou situaci řešit žádostí o trvalý pobyt. Na její pobyt na území České republiky je totiž ode dne podání žádosti třeba hledět jako na přechodný podle § 87y zákona o pobytu cizinců.
10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zopakovala argumenty uvedené v napadeném rozhodnutí, tj. že omluva žalobkyně doručená ministerstvu dne 11. 1. 2021 obsahovala pouze důvody, pro které se nemohl k výsledku dostavit její manžel. Jeho onemocnění však nebránilo žalobkyni dostavit se k výsledku ve stanoveném termínu. Podle žalované není pravdou, že předchozí omluva žalobkyně z výsledku plánovaného dne 7. 9. 2020 byla akceptována, pouze byl stanoven nový termín výsledku. Zásada legitimního očekávání žalobkyně nebyla porušena, neboť nemohla očekávat, že její opakované žádosti o stanovení nového termínu ze stejného důvodu ministerstvo vyhoví – zejména žalobkyně nemohla předjímat, že je nutné provést výsledky obou manželů současně, jestliže pro vážný zdravotní stav jejího manžela nebylo provedení jeho výsledku již možné (o tom ministerstvo informovala švagrová žalobkyně). V řízení o žádosti žalobkyně o přechodný pobyt se nevydává rozhodnutí o všech dílčích úkonech, nýbrž pouze v zákonem stanovených případech. Podání žalobkyně učiněné dne 11. 1. 2021 přitom nebylo formulováno jako žádost o přerušování řízení. Odvolání žalobkyně ze dne 26. 2. 2021 bylo ve vztahu k důvodům zastavení řízení v odůvodnění napadeného rozhodnutí posouzeno řádně. Doplnění odvolání ze dne 22. 4. 2021 bylo žalované doručeno až dne 3. 5. 2021 a před vydáním napadeného rozhodnutí se nedostalo do dispozice jeho zpracovatele. Ani informace o úmrtí manžela žalobkyně by nicméně nemohla zvrátit vydání napadeného rozhodnutí. Podle názoru žalované se na žalobkyni nevztahuje § 87f odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které je určeno ke zmírnění následků v případě úmrtí rodinného příslušníka občana Evropské unie, kterému již právo přechodného pobytu na území vzniklo. Úmrtím manžela žalobkyně tudíž došlo k zániku práva, kterého se domáhá. Protože požadavkům ustanovení § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců bylo z pohledu žalované vyhověno, navrhl soud, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
11. V replice žalobkyně zdůrazňuje, že přístup ministerstva a žalované je přepjatě formalistický a necitlivý. Žalobkyně totiž včas předložila ministerstvu dostatečnou omluvu z výsledku. Pokud ministerstvo tento názor nesdílelo, mohlo ji na to upozornit, rozumně s ní však nekomunikovalo. Žalobkyně byla tehdy ve složité životní situaci pod enormním

tlakem pro spory s rodinou jejího manžela, nebylo proto v souladu s principem dobré správy, aby bylo řízení o její žádosti zastaveno. Žalobkyně dále pro případ, že bude s žalobou úspěšná, uvedla, že by měl být prolomen princip vázanosti stavem věci ke dni vydání rozhodnutí, a že by tak v dalším řízení mělo být na příslušném správním orgánu, aby ve věci rozhodl buď podle stavu ke dni podání žádosti (tj. k 16. 10. 2018) či k datu, kdy měl nejpozději ve věci rozhodnout (tj. k 7. 10. 2019), eventuálně k datu před úmrtím jejího manžela, neboť nebyť průtahů v řízení, žalobkyně by se do současné situace nedostala.

Skutková zjištění z obsahu správního spisu

12. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 16. 10. 2018 žádost o povolení k přechodnému pobytu podle ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců; žádost byla zaevidována pod č. OAM-18071/PP-2018. V žádosti žalobkyně uvedla, že je manželkou P. V., který je občanem České republiky, což doložila oddacím listem ze dne 26. 9. 2018, podle kterého uzavřela s P. V., narozeným dne x, manželství dne x ve městě Lysá nad Labem. Žalobkyně dále k žádosti přiložila vlastní fotografie, kopii svého cestovního dokladu, doklad o zajištění ubytování na adrese X a kopii dokladu o zdravotním pojištění.
13. Dne 14. 11. 2018 proběhla na adrese X pobytová kontrola, při níž byl zastižen pouze manžel žalobkyně.
14. Předvoláním ze dne 5. 12. 2018 byla žalobkyně předvolána k výsledku na den 8. 2. 2019. Na tentýž den i hodinu byl předvolán taktéž manžel žalobkyně, aby se dostavil k podání svědecké výpovědi. Obě předvolání byla jejich adresátům řádně doručena a oba se dostavili za účelem výpovědi.
15. Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2019, č. j. OAM-18071-25/PP-2018, ministerstvo zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu tím, že účelově uzavřela manželství, a to zejména s odkazem na krátkost jejich známosti před uzavřením sňatku, sdělený motiv manžela ulehčit žalobkyni složitou situaci a na různé odchylky v jejich výpovědích. K odvolání žalobkyně však žalovaná dne 18. 7. 2019 rozhodnutí ministerstva zrušila a věc mu vrátila k novému projednání, neboť dospěla k závěru, že se ministerstvu nepodařilo prokázat, že manželství bylo uzavřeno účelově.
16. Dne 19. 9. 2019 proběhla na adrese x pobytová kontrola, při níž nebyl nikdo zastižen. Dne 22. 10. 2019 byl při pobytové kontrole zastižen pouze manžel žalobkyně. Dne 29. 5. 2020 byl při pobytové kontrole zastižen opět pouze manžel žalobkyně.
17. Opatřením proti nečinnosti ze dne 25. 6. 2020 žalovaná k opakovanému návrhu žalobkyně ministerstvu uložila, aby o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu rozhodl ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto opatření ministerstvu (tj. ode dne 29. 6. 2020).
18. Předvoláním ze dne 28. 7. 2020 byla žalobkyně předvolána k výsledku na den 7. 9. 2020. Na tentýž den i hodinu byl předvolán taktéž manžel žalobkyně, aby se dostavil k podání svědecké výpovědi. Obě předvolání byla jejich adresátům řádně doručena.
19. Dne 13. 8. 2020 byla na ministerstvo podána dvě samostatná podání označená jako „Omluva z výsledku a žádost o stanovení nového termínu výsledku“, ve kterém žalobkyně s jejím manželem svorně uvedli, že jsou nuceni se z výsledku omluvit. Popsali, že se manžel žalobkyně léčí s depresemi, jejichž projevem je i porucha řeči a neschopnost se ústně

vyjádřit. Požádali proto o přeložení data výsledku nejdříve na listopad 2020, protože lékař manžela prognózoval zlepšení jeho stavu v horizontu tří měsíců. Žalobkyně nadto uvedla, že žádá o stanovení jiného termínu výsledku i z důvodu hospodárnosti ve smyslu § 6 odst. 2 správního řádu, a dále proto, aby nebyl ohrožen účel výsledku, jelikož jeho smyslem je položit současně vyslýchaným osobám stejné (obdobné) otázky, porovnat získané odpovědi a odhalit případné rozpory. Pokud by tedy byla vyslechnuta ve stanoveném termínu, zatímco její manžel až v termínu pozdějším, byla by ohrožena legitimita a hodnověrnost jejího výsledku. K omluvě manžela byla přiložena lékařská zpráva popisující mj. jeho poruchu řeči s tím, že není trvalého rázu a zlepšení stavu lze očekávat v horizontu 3 měsíců.

20. Předvoláním ze dne 11. 12. 2020, č. j. OAM-18071-53/PP-2018, byla žalobkyně vyzvána, aby se dostavila dne 20. 1. 2021 v 12:30 hodin na uvedené pracoviště ministerstva k výsledku ve smyslu § 169j odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu zjištění, zda jsou splněny podmínky pro vydání pobytového oprávnění. Ministerstvo žalobkyni v předvolání poučilo, že nemůže-li se v daný termín dostavit ze závažných důvodů, je povinna se bezodkladně správnímu orgánu omluvit s uvedením důvodu, a to písemně nebo ústně do protokolu; žalobkyni informovalo o tom, že závažným důvodem je například pracovní neschopnost nebo plánovaná zahraniční pracovní cesta a že závažný důvod je třeba správnímu orgánu doložit. Dále ministerstvo žalobkyni poučilo také o tom, že nedostaví-li se bez vážného důvodu na toto předvolání k výsledku, bude řízení o její žádosti zastaveno podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Předvolání bylo žalobkyni doručováno na adresu X, kde si ho žalobkyně dne 21. 12. 2020 osobně převzala.
21. Na tentýž den i hodinu byl samostatně předvolán taktéž manžel žalobkyně, aby se dostavil k podání svědecké výpovědi ve smyslu § 55 správního řádu za účelem zjištění, zda jsou u žalobkyně splněny podmínky pro vydání pobytového oprávnění. Manžel žalobkyně si zásilku osobně převzal již dne 18. 12. 2020 přeposlanou na adresu X. I manžel žalobkyně byl poučen o tom, že nemůže-li se v daný termín dostavit ze závažných důvodů, je povinen se bezodkladně správnímu orgánu omluvit s uvedením důvodu, a to písemně nebo ústně do protokolu; informován byl přitom o tom, že závažným důvodem je například pracovní neschopnost nebo plánovaná zahraniční pracovní cesta a že závažný důvod je třeba správnímu orgánu doložit. Dále ministerstvo manžela žalobkyně poučilo o tom, že nedostaví-li se bez náležité omluvy nebo bez dostatečných důvodů na toto předvolání k podání svědecké výpovědi, může mu být uložena pořádková pokuta podle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu nebo může být předveden v souladu s § 60 správního řádu.
22. Dne 31. 12. 2020 došla ministerstvu omluva manžela žalobkyně prostřednictvím jeho zmocněné zástupkyně (švagrové žalobkyně), že se není osobně schopen dostavit k podání svědecké výpovědi dne 20. 1. 2021, neboť jen leží, nemluví a je od srpna 2020 v její péči coby jeho sestry na adrese převzetí zásilky. V listopadu 2020 mu totiž byl diagnostikován neoperovatelný zhoubný nádor na mozku, což též doložil lékařskými zprávami z období listopadu a prosince 2020. K podání přiložil také fotografii osobního dopisu žalobkyni ze dne 20. 12. 2018 a úřední záznam o podaném vysvětlení švagrové ze dne 8. 12. 2020 k objasnění a prověření skutečností v souvislosti s prověřováním obvinění, že měla spáchat trestný čin únosu a týrání manžela žalobkyně. V podání a v podaném vysvětlení švagrová podrobně popisovala vývoj zdravotního stavu manžela žalobkyně a to, že se k ní opakovaně chtěl přesunout, což mu odmítala a posílala jej za manželkou, a že jej k sobě přijala až 24. 8. 2020 poté, kdy k ní přijel a pomocí slov a gest sdělil „domu ne, tady umřít.“

Dále též popsala (i s odkazem na příložený osobní dopis), proč se domnívá, že manželské soužití se žalobkyní nefungovalo. Z podrobné lékařské zprávy ambulance paliativní medicíny ze dne 4. 12. 2020 vyplynulo, že manžel je schopen jen jednoslovných odpovědí na otázky, zpravidla jen v podobě ano-ne, a že si přeje být v péči své sestry.

23. Podáním ze dne 22. 12. 2020, č. j. OAM-18071-56/PP-2018, které žalobkyně na ministerstvo podala až dne 11. 1. 2021, označeném (opět) jako „*Omluva z výsledku a žádost o stanovení nového termínu výsledku*“, se žalobkyně znovu omluvila z výsledku. Zároveň uvedla, že omlouvá z výsledku i svého manžela, u nějž uvedla shodnou adresu jako svou, s tím, že jeho předvolání jí sice nebylo doručeno, ale že předpokládá, že obdobné předvolání bylo zasláno i jemu. Za důvod pro přeložení výsledku označila to, že manželovy zdravotní problémy neustupují, a naopak se nadále zhoršují. Uvedla, že příčinou manželových zhoršujících se obtíží je mozkový nádor, pro který se podrobil operativnímu zákroku v průběhu listopadu a byl hospitalizován. Žalobkyně dodala, že je její manžel v léčení v nemocnici v Mladé Boleslavi a že je velmi obtížné předvídat, jak se bude manželův stav dále vyvíjet a zda (kdy) se vůbec navrátí do normálního života. K podání přiložila lékařskou zprávu jejího manžela ze dne 27. 10. 2020 s tím, že aktuálnější nemá k dispozici. S ohledem na uvedené navrhla, aby byl jejich výslech přeložen nejdříve na duben 2021.
24. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 12. 2. 2021 ministerstvo řízení o žádosti žalobkyně zastavilo. V odůvodnění shrnulo dosavadní průběh řízení, zjištěné skutečnosti a relevantní právní úpravu. Konstatovalo, že s ohledem na předchozí správní rozhodnutí, ve kterém dospělo k závěru, že žalobkyně uzavřela manželství účelově, přistoupilo k opakovanému předvolání manželů za účelem zjištění podrobnějších informací o vývoji jejich manželství, neboť žalovaná ministerstvu uložila ve zrušujícím rozhodnutí, že je žádost žalobkyně třeba znovu posoudit a rozhodnout. Ministerstvo zrekapitulovalo, že nejprve přijalo omluvu žalobkyně a jejího manžela ze dne 13. 8. 2020 a vyhovělo jejich žádosti o přeložení výsledku plánovaného na den 7. 9. 2020 z důvodu zhoršení zdravotního stavu manžela žalobkyně. Předvoláním ze dne 11. 12. 2020 tak byl stanoven nový termín výsledku na den 20. 1. 2021. Dne 31. 12. 2020 se z podání svědecké výpovědi omluvil manžel žalobkyně zastoupený jeho sestrou. Z tohoto jeho podání a příložených lékařských zpráv ministerstvo zjistilo, že od srpna 2020 žije manžel žalobkyně u své sestry a že je plně odkázán na její paliativní péči pro závažné onemocnění v terminálním stádiu. Ministerstvo zdůraznilo, že žalobkyně v samostatné omluvě pouze sdělila důvod, pro který se nemůže dostavit ke svědecké výpovědi její manžel, neuvedla však žádný důvod, který by bránil dostavit se k výsledku jí osobně. Ministerstvo tudíž vyšlo z toho, že navzdory poučení, kterého se žalobkyně dostalo, se nedostavila dne 20. 1. 2021 k výsledku, na který byla předvolána, a že svou nepřítomnost ničím – tedy žádným (vlastním) závažným důvodem – neomluvila ani dodatečně. Ministerstvo přitom dospělo k závěru, že nelze usuzovat, že by se žalobkyně k výsledku nemohla dostavit z důvodu péče o jejího manžela, neboť z omluvy manžela žalobkyně a doložených lékařských zpráv z listopadu a prosince 2020 plyne, že je v plné péči švagrové v místě jejího bydliště. Ministerstvo tak vzhledem k okolnostem případu upustilo od opakovaného předvolání žalobkyně k výsledku v souladu se zásadou procesní ekonomie a zastavilo řízení, ke kterému měla žalobkyně přistupovat se vši vážností a měla vyvinout procesní aktivitu a poskytnout ministerstvu součinnost. Řízení o žádosti žalobkyně bylo zastaveno na základě § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců.

25. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 26. 2. 2021 prostřednictvím zvolené zástupkyně odvolání, ve kterém argumentovala zejména tím, že se řádně a včas omluvila z výsledku a tvrzenou skutečnost doložila lékařskou zprávou. Uvedla, že se nachází pod ohromným psychickým tlakem kvůli zdravotnímu stavu jejího manžela a jeho únosu švagrovou dne 27. 8. 2020. Žalobkyně uvedla, že usiluje o to, aby její manžel žil s ní, a že proto podala trestní oznámení na švagrovou a návrh na zahájení řízení o omezení svéprávnosti manžela a své jmenování jako jeho opatrovníka. Žalobkyně potvrdila, že se její manžel stále nachází u jeho sestry, která o žalobkyni lže a snaží se o rozvrat jejich manželství. Uzavřela, že tím, že jí ministerstvo neposkytlo jiný termín výsledku, nemohla řádně doložit, že její manželství s manželem není účelové.
26. V doplnění odvolání ze dne 21. 4. 2021, které bylo žalované (resp. správnímu odboru ministerstva) postoupeno až dne 3. 5. 2021, žalobkyně především sdělila, že její manžel dne X zemřel, což doložila úmrtním listem ze dne X. Popsala, že mezi ní a manželem existovala silná citová vazba a že žili řádným rodinným životem, přestože jejich soužití půl roku před smrtí manžela bylo z důvodu jeho nemoci značně ztíženo. K podání přiložila doklady o platbách dvou složenek za manžela, doklad o tom, že absolvovala kurz českého jazyka a dosáhla uznání zahraničního vzdělání a kvalifikace v České republice, dále dohodu o provedení práce ze dne 3. 12. 2020 a pracovní smlouvu a mzdový výměr ze dne 31. 3. 2021.
27. Napadeným rozhodnutím ze dne 4. 5. 2021 žalovaná odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Dospěla k závěru, že s ohledem na dříve zjištěné skutečnosti a neprokázané soužití manželů provedenými opakovanými pobytovými kontrolami mělo ministerstvo důvod zjišťovat, zda žalobkyně skutečně žije s manželem a zda k uzavření manželství nedošlo účelově s cílem získat povolení k přechodnému pobytu. Mělo proto důvod předvolat ji k výsledku podle § 169j zákona o pobytu cizinců, a na základě žádosti ze dne 11. 8. 2020 dokonce termín výsledku odložilo. Žalovaná se ztotožnila s ministerstvem, že žalobkyně uvedla jen důvody, pro které se její manžel nemohl dostavit k výsledku jako svědek, neuvedla však žádné závažné důvody, které by bránily v dostavení se k výsledku jí. I z pohledu žalované tak byl dán důvod k zastavení řízení o žádosti žalobkyně podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dodala, že řízení nebylo zastaveno na základě zjištění o účelovosti uzavřeného manželství, nýbrž z důvodu nedostatečné součinnosti žalobkyně s ministerstvem. Jestliže se totiž žalobkyně bez vážného důvodu nedostavila k výsledku, znemožnila tím další posuzování žádosti a svých tvrzení. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni k rukám její zástupkyně doručeno dne 4. 5. 2021.

Posouzení žaloby soudem

28. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené a směřuje proti rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně vyslovila v reakci na výzvu soudu s takovým postupem souhlas a u žalované se má za to, že s takovým postupem soudu souhlasila (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud přitom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

29. Těžiště žalobní argumentace spočívá v tom, že žalobkyně namítá, že řízení o její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu nemělo být zastaveno, neboť se řádně a včas omluvila z výsledku, na který byla pozvána.
30. Pokud jde o skutková zjištění, z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně byla předvolána k výsledku na den 20. 1. 2021 a že se před jeho konáním dne 11. 1. 2021 z výsledku formálně omluvila a požádala o stanovení nového termínu. Přesto však bylo řízení o její žádosti zastaveno, neboť ministerstvo shledalo, že u žalobkyně neexistoval žádný vážný důvod, pro který se nemohla k výsledku dostavit. Mezi účastnicemi řízení tak není sporné, že žalobkyně byla k výsledku řádně předvolána a že byla poučena o následcích, nedostaví-li se. Ve věci není sporné dokonce ani to, že se žalobkyně nedostavila k výsledku, který se měl uskutečnit dne 20. 1. 2021, ačkoli o tom ve spise není žádný záznam – žalobkyně tuto skutečnost však nesporně. Žalobkyně se žalovanou se tedy neshodnou jen na tom, zda byla omluva žalobkyně validní a jak mělo ministerstvo naložit s její žádostí o stanovení nového termínu výsledku. Je tak sporné, zda se žalobkyně nedostavila k výsledku bez vážného důvodu a zda bylo ministerstvo oprávněno řízení zastavit.
31. V projednávané věci jde tudíž o posouzení toho, zda správní orgány postupovaly správně, jestliže bylo řízení o žádosti žalobkyně podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců zastaveno.
32. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
33. Podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne (mj. tehdy), jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.
34. Podle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán může za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyslechnout účastníka řízení.
35. Posledně uvedené ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo s účinností od 15. 8. 2017 a nahradilo předchozí právní úpravu účastnického výsledku podle ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého platilo, že správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.
36. Podle § 169j odst. 2 zákona o pobytu cizinců se na výsledek účastníka řízení použijí obdobně ustanovení správního řádu o důkazu svědeckou výpovědí, není-li dále stanoveno jinak.
37. Podle § 55 odst. 1 správního řádu je každý, kdo není účastníkem, povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Svědek nesmí být vyslýchán o

utajovaných informacích chráněných zvláštním zákonem, které je povinen zachovat v tajnosti, ledaže byl této povinnosti příslušným orgánem zproštěn (odst. 2). Svědek nesmí být vyslýchán též tehdy, jestliže by svou výpověď porušil státem uloženou nebo uznanou povinnost mlčenlivosti, ledaže byl této povinnosti příslušným orgánem nebo tím, v jehož zájmu tuto povinnost má, zproštěn (odst. 3). Výpověď může odepřít ten, kdo by jí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt (odst. 4). Správní orgán svědka před výsledkem poučí o důvodech, pro které nesmí být vyslýchán, o právu odepřít výpověď, o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi (odst. 5).

38. Podle § 59 správního řádu správní orgán předvolá osobu, jejíž osobní účast při úkonu v řízení je k provedení úkonu nutná. Předvolání musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolaný je povinen dostavit se včas na určené místo; nemůže-li tak ze závažných důvodů učinit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.
39. Podle § 169j odst. 3 zákona o pobytu cizinců, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona s cílem získat oprávnění k pobytu, může správní orgán provést související výsledky více účastníků řízení nebo účastníka řízení a svědka odděleně ve stejnou dobu nebo bezprostředně po sobě; jiný účastník řízení ani jeho zástupce není oprávněn být souvisejícímu výsledku přítomen. Bez zbytečného odkladu po provedení všech souvisejících výsledků správní orgán seznámí účastníka řízení s obsahem protokolů o souvisejících výsledcích; do doby provedení všech souvisejících výsledků jsou protokoly o výsledcích vyloučeny z nahlížení do spisu a správní orgán nepořizuje jejich kopie. Pokud byli účastníci řízení nebo svědek předvoláni k souvisejícím výsledkům a některý z nich se k výsledku nedostaví, správní orgán může upustit od provedení souvisejících výsledků a předvolat účastníky řízení nebo svědky na jinou dobu.
40. Podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců se usnesením zastaví řízení o žádosti také (tehdy), jestliže cizinec v řízení o jeho žádosti odmítne vypovídat nebo se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku.
41. Soud na úvod uvádí, že nemá pochybnosti o tom, že ministerstvo bylo v daném případě oprávněno předvolat žalobkyni podle shora citovaných ustanovení k výsledku a že bylo oprávněno trvat na provedení výsledku žalobkyně jako účastnice řízení. Jak vyplývá z výše citovaného právního rámce, výsledek účastníka řízení podle § 169j zákona o pobytu cizinců je v řízeních vedených podle zákona o pobytu cizinců, tedy i v řízení o žádosti žalobkyně, zásadně přípustným důkazním prostředkem sloužícím ke zjištění skutkového stavu věci. Jeho použitelnost je vázána toliko na závěr o nezbytnosti provedení tohoto důkazního prostředku v souvislosti s pochybnostmi o skutečném stavu věci.
42. Ostatně Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 13. 4. 2010, č. j. 1 As 23/2010-82, uzavřel, že: „v případě, že správní orgán určité pochybnosti o skutečném stavu věci má, posoudí v rámci své diskreční pravomoci, zda provede důkazy navrhované účastníkem řízení, může-li jejich provedení přispět ke zjištění skutečného stavu věci, nebo zda účastníka řízení vyslechné. Uvážení správního orgánu o tom, proč přistoupil k výsledku účastníka řízení, aniž by provedl jím navrhovaný důkaz, není na zvěsti správního orgánu, nýbrž musí být přezkoumatelným

způsobem odůvodněno v textu rozhodnutí“. Obdobně v rozsudku ze dne 2. 10. 2013, č. j. 1 As 58/2013-43, Nejvyšší správní soud uvedl, že dle zákona o pobytu cizinců je správní orgán „oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství“.

43. Soud proto ověřil, zda ministerstvo neopomnělo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí označit charakter okolností, které zamýšlelo prostřednictvím výsledku žalobkyně prověřit, a zjistil, že výslovně poukázalo na to, že žalobkyni k výsledku předvolalo za účelem rozptýlení podezření, že by manželství žalobkyně a jejího manžela bylo uzavřeno účelově, tedy s cílem žalobkyně získat pobytové oprávnění. Jakkoliv si lze jistě představit konkrétnější vymezení charakteru pochybností ministerstva v odůvodnění jeho rozhodnutí, nelze v žádném případě dovozovat, že by ministerstvo na uvedení těchto pochybností v kontextu celého odůvodnění rezignovalo; jeho odůvodnění nadto i v tomto smyslu doplnila žalovaná. Realizace takového výsledku (v daném případě již opakovaného) přitom byla dána i podle soudu, jelikož jiným způsobem ministerstvo ani nemohlo unést své důkazní břemeno, pokud mělo vážné pochyby o možné účelovosti sňatku žalobkyně, přičemž míra těchto pochybností musela zcela nepochybně dále narůst vzhledem k závažným informacím poskytnutým švagrovou žalobkyně. Jelikož tedy soud neshledal, že by v projednávané věci nebyly dány podmínky pro předvolání žalobkyně k výsledku podle § 169j zákona o pobytu cizinců, přistoupil k posouzení, zda se žalobkyně k výsledku nedostavila bez vážného důvodu navzdory poučení o následcích takového jejího jednání.
44. Mezi účastnicemi řízení totiž není sporné, že ministerstvo zaslalo žalobkyni předvolání k výsledku a že toto předvolání bylo doručeno žalobkyni včas do vlastních rukou. Mezi účastnicemi řízení dokonce není sporné ani to, že se žalobkyni v předvolání dostalo správného poučení v tom smyslu, že důsledkem nedostavení se k výsledku bez vážného důvodu bude zastavení řízení o její žádosti a z jakého zákonného ustanovení ministerstvo takový následek dovozuje. Jinými slovy žalobkyně nečiní sporným, že věděla, že je její povinností dostavit se ke správnímu orgánu, který ji předvolal, v čase a na místo jím určené a že pro případ, že by tak nemohla učinit (avšak výhradně ze závažných důvodů), je povinna o tom ministerstvo bezodkladně vyrozumět (tj. z požadované účasti se omluvit), uvést důvody zakládající překážku realizace jejího výsledku a tyto důvody i doložit.
45. Zásadní je tak pouze výklad ustanovení § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců, které ve znění účinném od 15. 8. 2017 (nově) stanoví sankci spojenou s nedostavením se k výsledku bez vážného důvodu nebo pro odmítnutí vypovídat, a to v podobě zastavení řízení o žádosti cizince.
46. Stěžejní námitkou žalobkyně je, že se z výsledku předem omluvila a že měla vážný důvod k nedostavení se k výsledku spočívající ve zdravotní indispozici jejího manžela. Žalobkyně přitom existenci tohoto tvrzeného vážného důvodu ministerstvu doložila lékařskou zprávou ze dne 27. 10. 2020.
47. Soud si je vědom toho, že o vážný důvod nedostavení se k výsledku půjde především v případě zdravotních potíží, přičemž žalobkyně právě tento důvod uváděla. Podstatné ovšem je, že tvrzenými a dokladovanými potížemi netrpěla sama žalobkyně, nýbrž její manžel. Soud ověřil, že z doložené lékařské zprávy sice jednoznačně vyplývalo, že její manžel je skutečně vážně postižen na zdraví, neboť u něho byl magnetickou rezonancí

zjištěn rozsáhlý tumor na mozku s rychlou progresí stavu. Nicméně ze žalobkyní předložené lékařské zprávy ze dne 27. 10. 2020, o kterou se žalobkyně i v žalobě opírá, nevyplývá nic o tom, že by přímo žalobkyni v době, kdy se měla dostavit k výsledku dne 20. 1. 2021, cokoliv objektivně bránilo se ho zúčastnit.

48. Ani případné zdravotní problémy žadatele o pobytové oprávnění přitom nejsou jakýmsi automatickým důvodem pro prominutí neúčasti na výsledku, k němuž byla osoba řádně předvolána, nýbrž musí být objektivně takového charakteru, že předvolaného reálně vyloučí z možnosti dostavit se k výsledku. Soud proto aprobejuje názor žalované a ministerstva, že žalobkyně u sebe žádnou takovou zdravotní indispozici netvrdila. Teprve v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně zmínila, že zdravotní stav jejího manžela měl vliv na její psychiku, nicméně subjektivní hodnocení jejího tehdejšího rozpoložení nebylo objektivizováno žádnou lékařskou zprávou, ze které by vyplývalo, že psychický stav žalobkyně jí nedovoloval se výsledku zúčastnit. Z ničeho nevyplývá, že by žalobkyně byla v době kolem 20. 1. 2021 například v pracovní neschopnosti pro enormní psychický tlak, pod kterým se údajně tehdy cítila. Pokud však přesto nebyla ze zdravotních důvodů schopna se zajímat o stav správního řízení, případně se (znovu) omluvit z daného výsledku před jeho konáním, mohla tak učinit bezodkladně poté, co se její zdravotní stav zlepšil. Žalobkyně tak ovšem neučinila a svou neúčast na výsledku takto omlouvala teprve poté, co jí bylo doručeno prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení.
49. Pokud jde o výtku žalobkyně, že závěr ministerstva, že o svého manžela v předmětné době nepečovala, je nesprávný, ta nemohla obstát, jestliže sama žalobkyně současně tvrdila, že se tehdy intenzivně snažila o to, aby byl manžel svěřen do její péče. Není tak přiléhavé, vyčítá-li žalobkyně správním orgánům, že přihlédly ke skutečnosti, že překážkou pro dostavení se k výsledku pro žalobkyni nebylo, že by se nepřetržitě starala o svého nemohoucího manžela, neboť z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývalo, že tuto péči manželů žalobkyně poskytovala osoba odlišná od žalobkyně. Spory žalobkyně se švagrovou ani jejich vyvrcholení cestou opatrovnického či trestního řízení také samy o sobě nepředstavovaly vážný důvod pro nedostavení se žalobkyně k výsledku dne 20. 1. 2021. Ostatně bylo na žalobkyni, aby sama tvrdila a doložila například kolizi termínu soudního jednání a výsledku, na který byla předvolána – to se však v projednávané věci nestalo, přičemž nebylo na ministerstvu, aby namísto žalobkyně pátralo po tom, zda případně jiné řízení nebrání žalobkyni se dostavit k plánovanému výsledku.
50. Z podání žalobkyně ze dne 22. 12. 2020 v kontextu jejího obdobného podání ze dne 13. 8. 2020 je možné vyrozumět názor žalobkyně, že by se měla dostavit k výsledku jen spolu se svým manželem. Z toho pak pramení přesvědčení žalobkyně, že nemohl-li se dostavit on, neměla mít povinnost se dostavit ani ona. Tím ovšem žalobkyně odhlíží od toho, že je na posouzení správního orgánu, nikoliv jejím, zda proběhne její výslech ve smyslu § 169j odst. 1, nebo odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a jak bude správní orgán postupovat, pokud se současně předvolaný svědek k výsledku nedostaví (viz poslední větu odst. 3 § 169j zákona o pobytu cizinců). Žalobkyně nebyla s to za ministerstvo předjímat, zda si vyhodnotí, že je neúčelné, aby byl proveden toliko její účastnický výslech ve smyslu § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to o to méně za situace, kdy sama dokládala lékařské zprávy o vážném postižení zdravotního stavu jejího manžela a uváděla, že nelze určit, kdy (a zda vůbec) se její manžel „navrátí do normálního způsobu života“, aby mohl být schopen ve věci podat svědeckou výpověď.

51. Žalobkyně dále neměla důvod domnívat se, že ministerstvo opětovně vyhoví žádosti o stanovení nového termínu výsledku. Není přitom pravdou, že v prvostupňovém rozhodnutí nebylo vysvětleno, v čem se lišily první a druhá omluva žalobkyně z výsledku. Ministerstvo totiž v mezidobí zjistilo, že pečující osobou o manžela již není žalobkyně, nýbrž jiná osoba, přičemž mělo i podrobnější informace o manželově nepříznivém zdravotním stavu, jež potvrzovaly, že manžel žalobkyně prakticky již není schopen výsledku, a silně naznačovaly, že už nelze doufat ve změnu k lepšímu. Ačkoliv ještě dne 13. 8. 2020 žalobkyně žila s manželem ve společné domácnosti a prognóza ošetřujícího lékaře jejího manžela předpokládala, že se jeho zdravotní stav zlepší, situace se od té doby změnila. Žalobkyně tak nemohla mít legitimní očekávání, že bude ministerstvo postupovat stejně jako v případě předchozí omluvy, změnily-li se zásadně okolnosti projednávané věci. I kdyby snad žalobkyně v dané situaci nebyla obeznámena s dalším zhoršováním zdravotního stavu manžela po 27. 10. 2020, nemohla předvídat, jakými informacemi disponuje ministerstvo a zda se rozhodne trvat na souběžném výsledku obou manželů, nebo již na výsledku manžela žalobkyně s ohledem na jeho doložený vážný a pravděpodobně nevratný zdravotní stav rezignuje. Lze jen dodat, že závěr, že „*důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení*“ je přijímán i v judikatuře Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 12. 3. 2009, č. j. 7 As 9/2009-66). Předchozí rozhodnutí ministerstva předvolat žalobkyni s manželem na jiný termín tedy legitimní očekávání žalobkyně, že se ministerstvo i tentokrát rozhodne stejně, nepochybně nezakládalo.
52. Soud opakuje, že důvodem omluvy žalobkyně zcela zjevně nebyla její zdravotní indispozice ani jiný vážný důvod, jak namítá v žalobě, nýbrž pouze skutečnost, že měla za to, že by měl proběhnout její výslech jedině za současného provedení svědecké výpovědi jejího manžela, což objektivně nebylo možné. O tom však nebyla oprávněna rozhodovat žalobkyně z pozice účastníka řízení, neboť to je plně na úvaze ministerstva jakožto správního orgánu, který vede řízení. Tento (mylný) názor žalobkyně tak nemohl být relevantním důvodem pro nedostavení se k výsledku, na který byla předvolána. O tom ministerstvo nebylo povinno žalobkyni před vydáním prvostupňového rozhodnutí poučit, neboť již v předvolání k výsledku byla žalobkyně poučena o tom, co je kupříkladu považováno za vážný důvod pro nedostavení se k výsledku a kdy nejpozději je třeba ho sdělit ministerstvu. Bylo přitom na žalobkyni, aby se aktivně zajímala o to, zda její omluva byla akceptována, a pokud nebyla vyrozuměna o jeho přesunu na jiný termín či o jeho zrušení, se prostě měla k výsledku dostavit. Zásada, že má správní orgán vycházet vstříc osobám, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, totiž rozhodně není bezbřehá, o čemž svědčí již formulace, že tak má činit správní orgán v rámci svých možností.
53. Není pak pravdivé ani tvrzení žalobkyně, že k její omluvě a žádosti o stanovení nového termínu výsledku nebylo vůbec přihlédnuto a že ministerstvo vyšlo z toho, jako by nikdy toto podání žalobkyně nebylo učiněno. Ministerstvo však nebylo povinno rozhodnout samostatně o tomto podání žalobkyně, nýbrž postačovalo, že se s jeho obsahem vypořádalo v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Právě v prvostupňovém rozhodnutí bylo žalobkyni jasně sděleno, jak ministerstvo posoudilo její žádost o přeložení výsledku na pozdější datum. O uvedené žádosti tedy oproti tomu, co uvádí žalobkyně, rozhodnuto bylo.

54. Soud tak shrnuje, že ministerstvo postupovalo v souladu se zákonem, pokud řízení o žádosti žalobkyně podle § 169r odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců zastavilo, neboť žalobkyně se bez vážného důvodu nedostavila k výsledku, resp. bezodkladně a řádně se neomluvila, a to ani dodatečně. Soud je přesvědčen, že měla-li žalobkyně skutečně zájem se výsledku osobně zúčastnit, měla za tím účelem vyvinout určitou aktivitu a měla si být vědoma svých procesních povinností, o nichž byla též řádně poučena. Nelze přitom hovořit ani o přepjatém formalismu, neboť v kontextu lékařských zpráv, jež mělo ministerstvo k dispozici, již skutečně nedávalo rozumný smysl vyčkávat s realizací výsledku na pozdější dobu, neboť již bylo zřejmé, že výsledek manžela žalobkyně byl nejen v danou chvíli, ale i v budoucnu prakticky vyloučen. Navíc ministerstvo již dávno několikanásobně překročilo lhůtu, v níž mělo v návaznosti na opatření proti nečinnosti vydané žalovanou na popud žalobkyně o žádosti rozhodnout, a i proto lze rozumět tomu, proč již nechtělo vyčkávat na nepravděpodobnou možnost výsledku manžela žalobkyně a považovalo za vhodné si alespoň vyslechnout samotnou žalobkyni za účelem doplnění skutkových zjištění, aby tak mohlo následně o žádosti věcně rozhodnout. To mu však žalobkyně nedostavením se k výsledku znemožnila, a proto se nabízelo řízení ukončit zastavením, s čímž žalobkyně musela v návaznosti na poučení v předvolání počítat.
55. Soud současně nezjistil ani žádnou jinou vadu, pro kterou by nemohlo obstát napadené rozhodnutí, neboť neshledal důvodnou ani zcela obecnou námitku žalobkyně, že se s jejím odvoláním žalovaná dostatečně nevypořádala. Napadené rozhodnutí je srozumitelné a opřené o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Za relevantní žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. pak soud nepovažoval ani holou námitku žalobkyně, že napadené (prvostupňové) rozhodnutí představuje porušení ustanovení zákona o pobytu cizinců, správního řádu a Úmluvy, neboť se jednalo pouze o výčet ustanovení právních předpisů, která měla být žalovanou (ministerstvem) porušena, aniž by žalobkyně přímo uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmito obecnými tvrzeními žalobkyně se proto soud nezabýval samostatně, nýbrž jen ve spojitosti s těmi žalobními tvrzeními, jež byly v žalobě dostatečně individualizovány a konkretizovány.
56. Konečně k důsledku, který podle názoru žalobkyně má mít smrt manžela žalobkyně na její pobytové oprávnění, jakož ani k tomu, jak by měl správní orgán postupovat v dalším řízení, soud není povolán se nyní vyjadřovat, neboť neshledal důvod pro zrušení napadeného (prvostupňového) rozhodnutí a tyto právní otázky rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí zcela překračují.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

57. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
58. O nákladech řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože nebyla ve věci samé úspěšná; úspěšné žalované přitom prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly, ani jí proto nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu